

vee pâdle paîsta laška. Ja waata, hõberkarwa jõekese peeglikene sâras neiukese kena roosipunase palede ja ereda silmadega, Widewik'ule waštlu, et ta sâda selle üle suurt röömu tundis. Kuu aga, kes praegu ülesõduusnud oli, et allamineja páikese asemel õõd walguštada, unustas oma ameti ára ja laškis ennast igatsemisest lühutatud, jõe súgavusesse, kus tema paled Widewik'uga kokku puutusid ja sellele suud andis. Sellelâbi kosis kuu Widewik'u omale pruudiks. Waheaeal oli aga maailm kottpimedaks saanud; sest et kuud paistmas ei olnud, kes seda walguštanud oleks, ja niisugune kohut täitmise unustuse tund ja kottpime õõ, töi suurt kahju, maa páale.

Werejanuline lambavaras hunt nihutas enast láhemast metsast pimeduse kattel ühe künni-hárja ligemale, kes ula ja rahulikult aasa páál farjatseta rohtu sõi, kiskus teda maha ja tegi t'ale otsa, enne kui see kurjategijale waštuhakata oleks saanud. Küll kolas õõpitku hâál mitmed wiisi lábi waikse pimedaga

õõ maanitsetawalt: „Widewik, Widewik, árka üles; waata, waata, laisk tûdrut, laisk tûdrut! Pâike tõuseb; wui, wui, wui! Tõuse üles, tõuse üles! Tõõsse, tõõsse!” Aga armastus on kurt ja pime. Sellepâroast ei kuulnud Widewik õõpitku maanitsetawast hûumisest midagi, waid tema silmad waatasivad ükspâimis oma armukese páale, ja tema sâda ihkas üksnes selle járele. — Alles siis, kui páike juba omad sârawad kireb maa pâdle laškis paista, kargas Widewik armustuse unistusest üles ja waatas ümber, oma künni-hárgi otsides. Kui ta Wôsarvillema pahategu oli märkanud, langesivad pisarad temale filmi ja woolasiwad tema roosipuna palgeid kaudu maha, misest pea suur járw sündis. Aga neid pisaraid oli ühe sîm, kelle eest ükski oßi warjule ei wõi jáâda, tâhele panud. Banaisa iiii, astus oma kuldse trooni páâlt maha, kurjategijale tema paha tööd kâttetasuma. Ja siidus hundi igaveste hárja körwa, õõsise taevarwõlvi kûlge kinni, kus ta farjatse raudse vitsa hoobide all teda tagavedama peab.